

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Stephen King
CHRISTINE

Copyright © 1983 by Stephen King
Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04924-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STEPHEN KING

KRISTINA

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Za Džordža Romera, Kris Forest Romero i Burg

UVOD

Pretpostavljam da ćete reći kako je ovo priča o ljubavnom trouglu – između Arnija Kaningama, Li Kabot i, naravno, Kristine. Ali želim da shvatite da je Kristina došla prva. Mislim da je bila njegova jedina prava ljubav, iako se ne bih usudio da to tvrdim s bilo kakvom sigurnošću (svakako ne s vrhunaca mudrosti, dostignutih u dvadeset drugoj). Zbog toga bih ono što se desilo nazvao tragedijom.

Arni i ja odrasli smo zajedno, u istom bloku. Išli smo u osnovnu školu Oven Endruz, višu osnovnu Derbi i u srednju školu Libertivil. Pretpostavljam da sam glavni razlog zbog kog Arni nije bio samleven u srednjoj. Bio sam veliko mudo u tom okruženju – nego šta, iako znam da to ne vredi ni pišljiva boba. Pet godina posle diplomiranja ne možete da dobijete ni džabe pivo zato što ste bili kapiten fudbalskog ili bejzbol tima i najbolji plivač u državi – ali Arni makar nije bio ubijen zato što sam sve to bio. Istrpeo je gadna maltretiranja, ali nije ubijen.

Znate, bio je gubitnik. U svakoj srednjoj školi uvek budu najmanje dva; to kao da je neki zakon koji važi na nacionalnom nivou. Gubitnik i gubitnica. Svačije đubrište. Imali ste loš dan? Pali ste na važnom ispitu? Posvađali ste se s roditeljima i dobili zabranu izlaska za vikend? Nema problema. Samo nađite nekog od tih sirotih tužnih džakova za udaranje koji se pre zvona šunjaju hodnicima kao kriminalci i priđite im. I oni ponekad *budu* ubijeni, na svakom važnom nivou izuzev fizičkog; ponekad pronadu nešto za šta se uhvate i prežive. Arni je imao mene. A zatim je imao Kristinu. Li se pojavila kasnije.

Samo sam hteo da to razumete.

Bio je prirodni autsajder. Bio je autsajder u odnosu na sportiste zato što je bio žgoljav – sto sedamdeset pet i oko sedamdeset kila skroz mokat,

potpuno odeven i s parom teških čizama. Bio je autsajder u odnosu na srednjoškolske intelektualce (koju su u priličnoj meri bili „autsajderska“ grupa, u gradiću poput Libertivila), pošto nije imao specijalnost. Arni je bio pametan, ali njegov mozak nije prirodno gravitirao nekoj pojedinačnoj oblasti... izuzev možda auto-mehanici. Bio je straobalan s automobilima. Momak je, kad su kola u pitanju, raspolagao nekim šašavim, prirodnim darom. Ali njegovi roditelji, koji su predavali na Univerzitetu Horliks, nisu mogli da zamisli da će njihov sin, koji je bio u gornjih pet procenata Stanford-Bine testa, ići na časove auto-mehanike. Imao je sreće što su mu dozvolili Auto-mehaniku I, II i III. Morao je da se posvađa na krv i nož s njima da bi se za to izborio. Bio je autsajder kod narkića, zato što nije uzimao drogu. Bio je autsajder kod mačo „firmirane farmerke grupe, zato što nije cirkao i zato što bi se rasplakao posle snažnog udarca.

O da, bio je autsajder i kod devojaka. Mehanizam njegovih žlezda načisto je odlepio. Hoću da kažem kako je Arni bio prestonica bubuljica. Umivao se najmanje pet puta dnevno, tuširao se najmanje dvadeset puta nedeljno i isprobao svaku mast i melem poznat savremenoj nauci. Ništa nije pomoglo. Lice mu je ličilo na pretrpanu picu, a on na nekog ko će doveka imati tako jadnu rošavu fasadu.

Ja sam ga svejedno voleo. Imao je iščašeni smisao za humor i um koji je neprestano postavljao pitanja, igrao se i izvodio šarmantne ludorije. Arni mi je pokazao kako da napravim farmu mrava u sedmoj godini. Proveli smo skoro čitavo leto gledajući te male vragolane, očarani njihovom vrednoćom i mrtvom ozbiljnošću. Kad je imao deset godina, Arni je predložio da se jedne noći išunjamo iz kuće i odnesemo gomilu osušene konjske balege iz štala na Putu 17, ispod golemog plastičnog konja, na travnjaku Libertivilskog motela, tamo prema Monrovilu. Arni je prvi naučio da igra šah. I poker. Pokazao mi je kako da poboljšam rezultat u skreblu. Tokom kišnih dana, sve dok se nisam zaljubio (pa, na neki način – bila je navijačica, s fantastičnim telom, koje sam zasigurno voleo, iako, kad je Arni napomenuo da njen um ima svu dubinu i rezonancu četrdesetpetice Šona Kasidija, nisam mogao da mu kažem da neviđeno kenja, zato što je bio u pravu), prvo bih pomislio na Arnija, zato što ih je poboljšavao do daske, baš kao rezultat u skreblu. Možda je to jedan od načina za prepoznavanje stvarno usamljenih ljudi... oni uvek mogu

Kristina

da smisle neku razbibrigu za kišne dane. Uvek možete da ih pozovete. Uvek su kod kuće. Jebeno *uvek*.

Ja sam ga pak naučio da pliva. Vežbao sam s njim i terao sam ga da jede zeleno povrće, da bi malo izgradio mršavo telo. Našao sam mu posao na izgradnji puta, u pretposlednjoj godini srednje – i za to smo morali da se svađamo na krv i nož s njegovim roditeljima. Užasnuli su se kad su čuli da bi njihov nadareni sin (prvih pet procenata na Stanford-Bineu, sećate li se) mogao iskaljati ruke i izgoreti vrat, iako su se smatrali velikim prijateljima poljoprivrednih nadničara u Kaliforniji i radnika u čeličanama Berga.

Arni je, krajem tog letnjeg raspusta, prvi put ugledao Kristinu. Zaljubio se u nju. Bio sam s njim tog dana – vraćali smo se kući s posla – i spreman sam da svedočim o tome i pred prestolom svemogućeg boga, ako ikad budem pozvan pred njega. Brate, zacopao se, i to do ušiju. Bilo bi smešno da nije bilo toliko tužno i da veoma brzo nije postalo strašno. Moglo je biti smešno, da nije bilo tako loše.

Koliko loše je bilo?

Bilo je loše od samog početka. I veoma brzo postalo je još gore.

PRVI DEO

DENIS – TINEJDŽERSKE PESME O KOLIMA

1

PRVA VIĐENJA

Ej, ždrakni onamo!
Na drugoj strani ulice!
Eno kola pravljenih baš za mene,
Imati takva kola bio bi luksuz...
Ta kola divno izgledaju, čoveče,
Ona su nešto drugo.
– Edi Kohran

„Blagi bože!“, iznenada je uskliknuo moj prijatelj Arni Kaningam.
„Šta je bilo?“ Oči su mu iskakale iza naočara s metalnim okvirom, položio je ruku na lice, tako da je dlanom delimično pokrivao usta, vrat mu se savijao unazad preko ramena, kao da je na kuglagerima.
„Zastavi auto, Denise! Vрати se!“
„Šta...“
„Vрати se, hoću da pogledam ponovo.“
Shvatio sam. „Uh, čoveče, zaboravi“, rekao sam. „Ako misliš na onu... stvar pored koje smo upravo prošli...“
„Vрати se!“ Gotovo da je urlao.
Poterao sam kola u rikverc, misleći kako bi ovo mogla biti neka od Arnijevih rafiniranih neslanih šala. Ali nije bila. Bio je kivan, pečen i zaglibljen do guše. Zaljubio se.
Izgledala je kao loša šala, pa mi nikad neće biti jasno šta je Arni tog dana video u njoj. Leva strana šoferke bila je iscerena paukova mreža

pukotina. Zadnje staklo bilo je uleglo od udarca, a ružno gnezdo rđe širilo se u ulegnuću, s izgrebanom bojom. Zadnji branik bio je iskrivljen, vrata prtljažnika odškrinuta, a ispun se prosipao kroz nekoliko dugih poderotina na prednjim i zadnjim sedištima. Izgledalo je da je neko nožem rasparao tapacirung. Jedna guma bila je ispumpana. Druge su bile dovoljno čelave da se vidi platno. Crna bara ulja ispod motora slala je najgoru poruku.

Arni se zaljubio u plimut fjuri iz 1958, onaj dugi, s velikim ajkulinim perajima. Na desnoj strani šoferke, onoj bez pukotina, bio je stari i izbledeli natpis NA PRODAJU.

„Pogledaj linije, Denise!“, prošaputao je Arni. Trčao je oko kola, kao opsednut. Znojova kosa mu je letela i padala. Pokušao je da otvori zadnja vrata sa suvozačke strane. Otvorila su se uz vrištavu škripu.

„Arni, zezaš me, jelda?“ rekao sam. „Udarila te je sunčanica? Reci mi da je sunčanica. Odvešću te kući i posaditi ispod jebene klime, pa ćemo zaboraviti na sve ovo, jel' važi?“ Ali izgovorio sam te reči bez mnogo nade. Umeo je da se šali, ali tada na njegovom licu nije bilo ni traga šale. Umesto toga, svedočilo je o nekom budalastom ludilu, koje mi se uopšte nije dopadalo.

Nije se ni trudio da odgovori. Iz otvorenih vrata nahrupio je vreli talas ustajalog vazduha, koji je zaudarao na starost, ulje i poodmaklo raspadanje. Arni po svoj prilici ni to nije primećivao. Ušao je unutra i seo na iscepano i propalo zadnje sedište. Nekada, pre dvadeset godina, bilo je crveno. Sad je bilo izbledelo, ispranoružičasto.

Pružio sam ruku i otkinuo nešto ispuna. Pogledao sam ga i oduvao s dlana. „Izgleda kao da ga je ruska vojska pregazila na putu za Berlin“, rekao sam.

Konačno je primetio da sam još tu. „Tako je... u pravu si. Ali može da se sredi. Može... može da bude opaka, Denise. Lepotica. Prava...“

„Hej! Hej! Šta vas dvoje smerate?“

To je bio starac koji kao da je uživao – manje-više – u svom sedamdesetom letu. Možda i nekom manje. Izgledao je kao neko ko skoro ni u čemu ne uživa. Ono malo preostale kose bilo je dugo i neuredno. Imao je uznapredovalu psorijazu na oćelavelom delu lobanje.

Nosio je zelene matoračke pantalone i plitke platnene espadrile. Nije imao košulju; umesto nje je oko pojasa imao nešto što je izdaleka ličilo

na damski korset. Kad je prišao bliže, video sam da je to pojas za leđa. Po njegovom izgledu rekao bih da ga je poslednji put promenio u vreme smrti Lindona Džonsona.

„Šta vas dvojica smerate?“ Glas mu je bio piskav i prodoran.

„Gospodine, da li su ovo vaša kola?“ pitao ga je Arni. To i nije bilo neko pitanje. Plimut je bio parkiran na travnjaku neugledne prizemne kuće, iz koje je starac izašao. Travnjak je bio u groznom stanju, ali je izgledao sjajno u poređenju s plimutom.

„A šta ako jesu?“ pitao je starac.

„Ja“ – Arni je progutao knedlu – „ja bih da ih kupim.“

Starčeve oči su zasvetlucale. Gnevni izraz lica ustupio je mesto podmuklom sjaju u očima i pomalo alavom osmejkju. Pojavio se i krupni, blistavi mudroserski osmeh. Mislim da sam u tom trenutku – baš tada – osetio nešto hladno i tužno, duboko u sebi. A odmah zatim me je spopala želja da ošamarim Arnija i da ga odvučem odatle. Nešto se pojavilo u starčevim očima. Ne samo sjaj već nešto u njegovoj *pozadini*.

„Pa, trebalo je da to odmah kažeš“, starac se obratio Arniju. Pružio je ruku, koju je on spremno prihvatio. „Zovem se Lebej. Roland D. Lebej. Penzionisani vojnik.“

„Arni Kaningam.“

Ratni veteran mu je prodrmao ruku i mahnuo u mom pravcu. Ispao sam iz igre; našao je naivčinu. Arni mu je praktično predao novčanik.

„Koliko tražite?“ pitao je Arni i nije se na tome zaustavio. „Koliko god da tražite, neće biti dovoljno.“

Zarežao sam u sebi, umesto da uzdahnem. Njegova čekovna knjižica upravo se pridružila novčaniku.

Lebejev kez se načas pokolebao, a oči sumnjičavo suzile. Mislim da je pomislio da mu se podsmevamo. Tragao je za znacima lukavštine na Arnijevom otvorenom, čežnjivom licu i postavio savršeno ubitačno pitanje:

„Sinko, da li si imao kola?“

„Ima mustang meč II“, hitro sam dodao. „Kupili su mu ga roditelji. Ima herst menjač, kompresor i guta asfalt u prvoj. On...“

„Nemam ih“, tiho će Arni. „Proletos sam dobio vozačku.“

Lebej me je odmerio kratkim, ali prepređenim pogledom, pre nego što je upravio punu pažnju na glavnu metu. Sastavio je ruke, pa ih protegnulo na leđima. Zapahnuo me je kiselkasti zadah znojia.

„Zaradio sam problem s leđima u vojsci“, rekao je. „Proglašen sam potpuno nesposobnim. Doktori nisu mogli da ga srede. Momci, ako vas iko bude pitao šta ne valja na ovom svetu, recite mu da su to sledeće tri stvari: doktori, komunjare i radikalne crnčuge. Komunjare su najgore, a doktori ih prate u stopu. I ako budu hteli da znaju od kog ste to čuli, recite im: od Rolanda D. Lebeja. Da, da.“

Dodirnuo je staru, izgrebanu haubu plimuta s nekom smetenom ljubavi.

„Ovo su najbolja kola koja sam ikad imao. Kupio sam ih septembra 1957. U to doba su novi modeli lansirani u septembru. Čitavo leto su pokazivali fotografije platnom pokrivenih automobila, sve dok ne biste umirali od znatiželje da pogledate ispod njega. Danas se tako ne radi.“ Njegov glas odisao je prezirom prema vremenu koje je doživeo da vidi. „Bila su ganc-nova. Mirisala su na ganc-nova kola, a to je verovatno najbolji miris na svetu.“

Razmišljao je.

„Izuzev pičke.“

Posmatrao sam Arnija i grizao unutrašnju stranu obraza, da bih potisnuo provalu smeha. Arni mi je zaprepašćeno uzvratio pogled. Starac kao da nas nije primećivao, kao da je obitavao na svojoj planeti.

„Trideset pet godina nosio sam uniformu“, rekao je Lebej, ne skidajući ruku s haube. „Obukao sam je u šesnaestoj, 1923. Gutao sam prašinu u Teksasu i video stidne vaši veličine jastoga u javnim kućama u Nogalesu. Gledao sam kako ljudima izlazi utroba iz ušiju, u Velikom drugom. To je bilo u Francuskoj. Utroba im je izlazila iz *ušiju*. Veruješ li da je tako bilo, sinko?“

„Da, gospodine“, rekao je Arni. Mislim da nije čuo ni reč od onog što je Lebej izgovorio. Premeštao se s noge na nogu, kao da ga je priterala nužda. „Što se kola tiče, iako...“

„Ideš li na univerzitet?“, iznenada je zalajao Lebej. „Tamo gore u Horliksu?“

„Ne, gospodine, idem u srednju školu, Libertivil.“

„Dobro je“, nastavio je starac turobnim tonom. „Drži se dalje od koledža. Puni su čamugoljubaca, koji žele da poklone Panamski kanal. Zovu ih 'rezervoarima mišljenja', kažu. Ja ih zovem 'rezervoarima govana.'“

S naklonošću je odmerio rđom prošarana kola, koja su počivala na ispumpanoj gumi, blago svetlucajući na popodnevnom suncu.

„Povredio sam leđa u proleće pedeset sedme“, rekao je. „Vojska je i u to doba bila jedna i nikakva. Na vreme sam se izvukao. Vratio sam se u Libertivil. Dao sam se u potragu za odgovarajućim kolicima. Nisam se žurio. Jednog dana sam ušao u zastupništvo Plimuta Normana Koba – danas je tu kuglana u Glavnoj ulici – i naručio ova kola. Rekao sam da hoću crveno-beli model za sledeću godinu. Crven kao vatrogasna kola. I dobio sam ono što sam tražio. Stigao je s deset pređenih kilometra na meraču kilometraže. Da, gospodine.“

Otpljunuo je.

Pogledao sam na brojčanik, preko Arnijevog ramena. Staklo je bilo zamagljeno, ali sam pročitao kilometražu: 155.891. I bog bi zaplakao.

„Zašto ih prodajete, kad ih toliko volite?“, pitao sam.

Uperio je mlečni, prilično zastrašujući pogled u mene. „Da li se praviš pametan na moj račun, sinko?“

Nisam odgovorio, ali nisam ni spustio pogled.

Posle kratkotrajnog dvoboja pogledima (koji je Arniju u potpunosti promakao; prelazio je polako i zaljubljeno rukom po jednom od ajkulinih peraja na zadnjem delu), rekao je: „Više ne mogu da vozim. Leđa su mi otišla dođavola. A za njima i oči.“

Shvatio sam – ili sam mislio da jesam. Imao je sedamdeset jednu godinu, ako je pomenuo ispravne datume. A u ovoj državi ste, posle sedamdesete, morali da svake godine proveravate vid pre produženja vozačke dozvole. Lebej je pao na proveru, ili se plašio da će pasti. Rezultat je u oba slučaja bio isti. Prestao je da vozi plimut da bi izbegao poniženje. Kola su, nakon toga, ubrzano propadala.

„Koliko tražite?“, Arni je ponovio pitanje. Ma, poturao je grlo pod nož.

Lebej je podigao pogled ka nebu, kao da priziva kišu. Pogledao je Arnija svisoka. Počastio ga je širokim, prijatnim osmehom, koji me je previše podsećao na onaj mudroserski od malopre.

„Tražio sam tri stotine“, rekao je. „Ali rekao bih da si dobar momak. Daću ti ga za dvesta pedeset.“

„Tako mi *boga!*“, rekao sam.

Ali matori je znao ko je njegova naivčina, i kako da utera klin između nas dvojice. Moj deda bi rekao da nije sisao vesla.

„U redu“, naprasito se oglasio. „Ako tako želite. Idem da gledam seriju u pola pet. *Na rubu noći*. Ne propuštam je. Lepo smo popričali, deco. Zbogom.“

Arni me je ošinio tako jetkim pogledom bola i besa da sam uzmao za korak. Pohitao je za starcem. Uhvatio ga je za lakat. Razgovarali su. Nisam sve čuo, ali sam video više nego dovoljno. Starčev ponos bio je povređen. Arni je nastupao iskreno i pokajnički. Starac se samo nadao da on razume da ne može trpeti da iko vređa kola koja su ga služila u njegovom zlatnom dobu. Arni se složio. Starac se, malo-pomalo, odobrovoljio. I još jednom sam osetio nešto strahovito grozno u vezi s njim... kao da je hladni novembarski vetar postao svestan sebe. Ne mogu to bolje da objasnim.

„Samo da znaš da ću dići ruke od čitavog posla ako on prozbori makar ijednu reč“, rekao je Lebej i uperio rožnatim, žuljevitim palcem na mene.

„Neće, neće“, žurno će Arni. „Da li ste rekli tri stotine?“

„Da, verujem da je tako bilo...“

„Rekli ste da ga prodajete za dvesta pedeset“, oglasio sam se.

Arni je izgledao pogođeno, kao da se plaši da će starac otići, ali Lebej nije hteo da rizikuje. Riba je već najvećim delom bila izvučena iz vode.

„Pretpostavljam da će dvesta pedeset biti dovoljno“, odvratio je. Ponovo je pogledao u mene. Bilo mi je jasno da smo se razumeli – nisam mu se sviđao, baš kao ni on meni.

Arni je, na moj sve veći užas, potegao novčanik i počeo da pretura po njemu. Zavladao je tišina. Lebej je gledao novčanik, a ja sam gledao neko dete, koje je pokušavalo da se ubije na skejtbordu nijanse zelene povračke. Negde je zalajao pas. Prošle su dve devojkice, sedmakinje ili osmakinje. Kikotale su se, pritiskajući gomilu knjiga iz biblioteka na raspupele grudi. Postojala je samo jedna nada da izvučem Arnija iz ovog sosa; sutra ćemo dobiti platu. Ovaj napad groznice mogao bi proći za dvadeset četiri časa. Arni je počeo da me podseća na Toda iz Tod Hola.

Pogledao sam put Arnija i Lebeja i video kako gledaju u dve novčanice od pet i šest od jednog dolara – sigurno sve što je imao u novčaniku.

„Šta kažete na ček?“, pitao je Arni.

Lebej se samo suvo osmehnuo.

„Ček je valjan“, negodovao je Arni. I bio je. Čitavog leta smo radili za Karson braders, na I-376. Žitelji Pitsburga čvrsto su verovali da taj put

nikada neće biti završen. Arni je jednom rekao kako je Penn-DOT počela da prima opklade za završetak I-376 nedugo po okončanju građanskog rata. Ni on ni ja nismo imali pravo da se žalimo, većina naših drugara radila je za robovske nadnice, ili nije imala posao. Zarađivali smo dobre pare. Imali smo i nešto prekovremenog. Nadzornik Bred Džefriz nije krio nespremnost da zaposli žgoljavog Arnija. Ipak je zaključio da bi mu još jedan par ruku dobro došao. Devojka koju je želeo da zaposli kao signalizera zastavicom zatrudnela je i pobjegla od kuće da bi se udala. Arni je počeo da maše zastavicom u junu, ali je postepeno prelazio na teže poslove. Izdržavao je najviše zahvaljujući petlji i upornosti. To mu je bio prvi pravi posao u životu, pa nije želeo da uprska. Bred je bio razumno impresioniran njegovim učinkom. Letnje sunce je čak malo pomoglo i Arnijevoj urnisanoj koži. Ili UV zračenje.

„Siguran sam da tvom čeku ništa ne fali, sinko“, rekao je Lebej, „ali transakcija mora biti obavljena u gotovini. Siguran sam da razumeš.“

Ne znam da li ga je Arni razumeo, ali ja jesam. Ček bi se veoma lako dao poništiti kad bi zarđalaj kanti od plimuta otpala osovina ili otkazao motor.

„Pozovite banku“, rekao je Arni. Zvučao je očajnički.

„Jok“, rekao je Lebej, češući se ispod pazuha, i iznad štrokavog pojasa. „Prošlo je pola šest. Banke su odavno zatvorene.“

„U tom slučaju, evo kapare“, rekao je Arni i pružio šesnaest dolara. Izgledalo je da gubi kontrolu nad sobom. Bilo je teško poverovati da bi momak koji je gotovo na pragu glasačkog uzrasta za petnaestak minuta mogao da se toliko naloži na jednu šklopociju. I meni je bilo teško da poverujem u to. Samo Rolandu D. Lebeju po svemu sudeći nije. Pretpostavio sam da je to bilo zbog njegovog godišta, da bih tek znatno kasnije poverovao da je njegova neobična samouverenost možda poticala iz drugih izvora. Šta god da je bilo u pitanju, ako je ikakvo mleko ljudskih obzira ikada teklo njegovim venama, odavno se usirilo u kiselu pavlaku.

„Morao bi da položiš najmanje deset procenata“, rekao je Lebej. Riba je izvučena iz vode, uskoro će završiti u meredovu. „Čuvaću je dvadeset četiri sata, ako mi isplatiš deset procenata kapare.“

„Denise“, rekao je Arni. „Možeš li da mi pozajmiš deset zelembaća, do sutra?“

Imao sam dvanaest dolara u novčaniku i nikakve planove. Iz dana u dan sam istovarivao pesak, kopao kanale za odvod, što je predstavljalo vrlo dobru pripremu za fudbalske treninge, ali nisam imao nikakav društveni život. Nisam ni jurišao na bedeme tela moje devojke navijačice, u stilu na koji je navikla. Bio sam bogat, ali usamljen.

„Hodi ovamo, pa ćemo videti“, rekao sam.

Lebejevo čelo se natuštilo, ali mu je bilo jasno da sve zavisi od mene. Paperjasta seda kosa ljuljala mu se napred-nazad na nežnom povetarcu. Nije skidao ruku s plimutove šoferke.

Arni i ja smo se vratili do mog automobila, dastera iz '75, parkiranog pored ivičnjaka. Spustio sam ruku na prijateljeva ramena. Iz nekog razloga setio sam se nas dvojice u njegovoj sobi na spratu, jednog kišnog jesenjeg dana, kad nismo imali više od šest godina – crtači su treperili na prastarom crnobelom televizoru, dok smo se igrali starim voštanim bojicama iz ulubljene konzerve za kafu. Ta slika me je rastužila, i malčice uplašila. Znaite, ima dana kad mislite da je šest godina najbolje doba, i zato ono traje samo 7,2 sekunde u stvarnom vremenu.

„Imaš li para, Denise? Vратиću ti ih sutra po podne.“

„Da, imam ih“, rekao sam. „Ali šta to radiš, Arni? Ova matora drtina ima punu invalidsku penziju, za boga miloga. Taj novac mu nije potreban, a ti nisi dobrotvorna organizacija.“

„Ne kapiram. O čemu govoriš?“

„Izradiće te. I učiniće to sa zadovoljstvom. Ne bi dobio ni pedeset dolara za delove, ako bi oterao ta kola kod Darnela. Neviđeno su sranje.“

„Ne. Ne, nisu.“ Moj prijatelj Arni bi bez osetljive kože izgledao sasvim obično. Ali mislim da bog svakom da makar jednu dobru osobinu. Kod Arnija su to bile oči. Iza naočara, koje su ih obično pokrivala, bile su lepe i inteligentne sive oči, boje oblaka u tmurnom jesenjem danu. Postajale bi gotovo neprijatno oštre i ispitivačke kad bi se suočio s nečim što bi ga zainteresovalo, ali su sad bile daleke i snene. „Uopšte nisu neviđeno sranje.“

Tada sam počeo da shvatam da Arni nije samo naprečac odlučio da nabavi auto. Nikada ranije nije pokazao nikakvo zanimanje za posedovanje takve stvari; zadovoljavao se vožnjom sa mnom, deljenjem troška za gorivo i vožnjom bicikla trobrzinca. I nije da su mu kola bila potrebna izlazaka radi. Koliko je meni bilo poznato, on nikad u životu

nije izašao s devojkom. Ovo je bilo nešto drugačije. Ovo je bila ljubav, ili nešto njoj nalik.

Rekao sam: „Makar zatraži da ga upali, Arni. I podigni haubu. Barica ulja je ispod auta. Mislim da je blok motora napukao. Stvarno...“

„Možeš li da mi pozajmiš devet?“ Gledao me je pravo u oči.

Kapitulirao sam. Izvadio sam novčanik i dao devet dolara.

„Hvala, Denise“, rekao je.

„Zakopao si se, čoveče.“

Nije obraćao pažnju na moje reči. Sastavio je mojih devet i svojih šesnaest i prišao Lebeju, koji je stajao pored kola. Predao mu je novac. Starac ga je pažljivo prebrojao, ovlaženim palcem.

„Čuvaću ga samo dvadeset četiri sata, da li si me razumeo?“, rekao je.

„Da, gospodine, to će biti dovoljno“, rekao je Arni.

„Idem u kuću, da ti napišem priznanicu“, rekao je. „Kako si rekao da se zoveš, vojniče?“

Arni se blago osmehnuo. „Kaningam. Arnold Kaningam.“

Lebej je nešto progundao i pregazio bolesni travnjak do zadnjih vrata. Spoljašnja vrata bila su od onih starinskih aluminijumskih kombinacija sa slovom u središtu – u ovom slučaju velikim L.

Vrata su se zalupila za njim.

„Ovaj tip je blesav, Arni. Tip je stvarno jebeno b...“

Ali Arni nije bio pored mene. Sedeo je za volanom automobila, sa istim blaženim izrazom lica.

Zaobišao sam kola i pronašao polugu za otvaranje haube. Povukao sam je, pa se hauba podigla, uz zardalu vrisku koja me je podsetila na zvučne efekte kakvi se čuju u filmovima o ukletim kućama. Metalni opiljci polako su padali. Akumulator je bio stari olstejt, a kontakti toliko prekriveni zelenom korozijom da se pozitivni nije razlikovao od negativnog. Izvukao sam filter za vazduh i tužno pogledao četvorogrli karburator crn kao rudarsko okno.

Spustio sam haubu i prišao Arniju, koji je sedeo, milujući instrument-tablu iznad brzinomera, na kom je poslednji broj bio potpuno apsurdnih 190 kilometara na sat. Da li automobili ikada idu tako brzo?

„Arni, mislim da je blok motora pukao. Stvarno je tako. Ovaj auto je zreo za otpad, prijatelju moj. Načisto je gotov. Pronaći ćemo ti nešto mnogo bolje za dvesta pedeset dolara, ako si baš željan točkova. *Mnogo* bolje.“

„Stara su dvadeset godina“, rekao je. „Razumeš li da toliko stara kola imaju status antikviteta?“

„Naravno“, rekao sam. „Otpad iza Darnela je pun antikvitetnih automobila, shvataš li šta hoću da kažem?“

„Denise...“

Kućna vrata su se zalupila. Lebej se vraćao. I neka je, zato što je dalja rasprava bila bespredmetna. Možda nisam najsenzitivnije ljudsko biće na svetu, ali umeo sam da presretnem dovoljno snažne signale. Arni je morao da ih ima, a ja neću uspeti da ga odgovorim od tog nauma. I nisam mislio da bi ga iko mogao odgovoriti od toga.

Lebej mu je teatralno predao priznanicu. Starac je na čistom komadu papira napisao paučinstim rukopisom i blago drhtavom rukom: *Primio sam 25\$ od Arnolda Kaningama, kao dvadesetčetvoročasovni depozit za plimut 1958, Kristinu*. Potpisao se ispod toga.

„Šta znači Kristina?“, pitao sam, misleći da sam pogrešno pročitao.

Usne su mu se zategle, a ramena jedva приметно oklembesila, kao da očekuje da će biti ismejan... ili kao da me izaziva da ga ismejem. „Uvek sam je tako zvao“, rekao je, „Kristina.“

„Kristina“, ponovio je Arni. „To ime mi se sviđa. A tebi, Denise?“

Govorio je o imenu prokletinje. To je bilo previše.

„Šta misliš, Denise, da li ti se dopada?“

„Ne“, rekao sam. „Zašto je ne bi nazvao Nevolja, ako već želiš da je krstiš, Arni?“

Izgledao je povređeno, ali me nije bilo briga. Prišao sam svom automobilu. Čekao sam u njemu, žaleći što nisam odabrao drugi put do kuće.